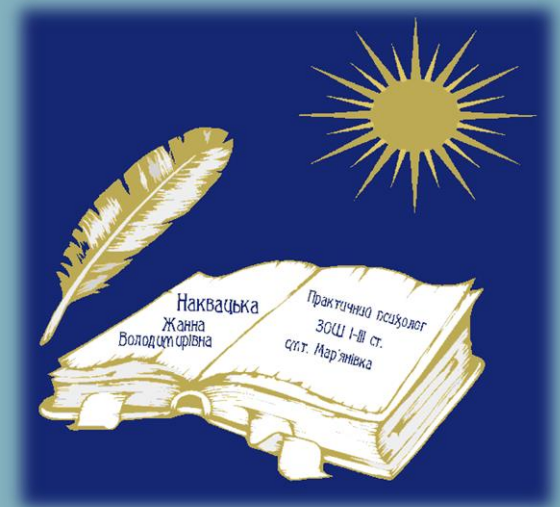

Психологічний супровід навчання дітей з особливими освітніми потребами

Прийняття дитини такою, якою вона є.

Кожна людина, дитина або дорослий, здоровий чи хворий, обділений чи обдарований здібностями, мають рівні права на життя й розвиток, на досягнення культурного й соціального досвіду людства.

Попередження стигматизації особистості

Відвернути увагу дитини від похмурих думок про свою невдалість, нікчемність чи хворобу; заповнити її життя цікавим та захопливими справами й іграми, створити загальний життєвий настрій.

Т.Самборик

Стигма робить велику різницю між тим, що може зробити людина і тим, що від неї очікують.

«Що сприяє розвитку дитини?»

- ❖ Спілкування з дитиною.
- ❖ Комунікація в колективі ровесників.
- ❖ Формування адекватної самооцінки, позитивного ставлення до себе.
- ❖ Здоровий психологічний клімат сім'ї.
- ❖ Проведення вільного часу батьків з дитиною.
- ❖ Сенсорне виховання.
- ❖ Спільна творчість.

Загальні рекомендації щодо роботи з дітьми з особливими освітніми потребами

1. Створити для роботи спокійну атмосферу:
 - міміка та жести мають носити відкритий приязний характер;
 - не слід перехрещувати руки на грудях, ховати їх за спину або у кишені.
2. Налагодити доброзичливий, партнерський контакт:
 - свою роботу починати з усмішки;
 - уникати почуття жалю або зверхності, не нехтувати дитиною - Ваше обличчя Вас видає.
3. Дитина має своє психологічне життя:
 - потрібно коректно увійти у внутрішній світ дитини;
 - м'яко зацікавити дитину у грі або іграшці, завданні, використовувати дидактичні ігри, мозаїку, конструктор та інше;
 - у процесі гри доцільно включати елементи корекції ;
 - дитина з особливими освітніми потребами піддається впливу страхів більше, ніж здорова;
 - повсякчас підбадьорювати дитину;
 - тримати дитину у полі зору, стежити за її реакціями: напруженість, стереотипні рухи, невдоволені репліки мають бути поміченими;
 - бути насторожі, якщо дитина голосно сміється, співає, залишаючись напруженою.

Бар'єри звертання батьків за допомогою

- ☐ Батьки не хочуть помічати проблеми дитини і втрачають час.
- ☐ Сподівання батьків, що дитина переросте, проблема зникне сама.
- ☐ Не знають, куди звернутися за допомогою.

Соціально-психологічні особливості сімей з дітьми з особливими потребами:

- 1) хвора дитина потребує більше матеріальних, духовних і фізичних затрат, ніж здорова;
- 2) батьки дітей з особливими потребами дуже часто вдаються до надмірного опікування, що гальмує розвиток дитячої активності, самостійності, впевненості в собі;
- 3) стадії розвитку сімей дітей з особливими потребами не подібні до стадій розвитку звичайних сімей. Діти з обмеженими можливостями повільно досягають певних життєвих етапів, а іноді і зовсім не досягають.

Рідним та людям,
що знаходяться в безпосередньому контакті
з дитиною з особливими потребами ,
потрібно:

- сприймати її такою, якою вона є;
- підтримувати і заохочувати її до пізнання нового;
- стимулювати до дії через гру;
- більше розмовляти з дитиною, слухати її;
- надавати дитині можливості вибору: в їжі, одязі, іграшках, засобах масової інформації тощо;
- не піддаватися всім примхам і вимогам дитини;
- не вимагати від неї того, чого вона не здатна зробити;
- не боятися кожну хвилину за життя дитини.

